
Коли вилупився місяць
Сара А. Паркер

САРА А. ПАРКЕР

Коли вилупився Місяць

When the Moon Hatched

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: When the Moon Hatched, Sarah A. Parker.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1

5 000 165 фаз після Каменя

Я згорблюю плечі, ламаю поставу, аж поки вона не стає поставою затурканої людини.

Наляканої.

Звернувши за ріг, я ступаю на нижній майданчик сходів, а за мною летить пергаментний жайвір, пурхає так близько, що я дивуюся, як він досі не штурхнув мене, щоб я вихопила його з повітря.

Крутячи тонкий залізний перстень на середньому пальці, я піднімаю погляд дедалі вище по важко закутому в обладунки вартовому, що заступає похмурий тунель попереду. Руки схрещені, голена голова мало не шкрябає вигнуту стелю, а за його спиною до дверей тулиться зграйка пергаментних жайворів. Він удвічі більший за мене і такий насуплений, наче ця гримаса назавжди вдавилася йому в обличчя.

Його несхвальний масний погляд спиняється на виїмці в моєму лівому вусі, вгорі, біля загостреного кінчика. Ніби хтось із крихітним ротом відкусив шматок зовнішнього краю.

Мій *надріз*.

— Нема жетона, нема входу, — цідить він і одразу записує мене в нижчі. В *нулі*. В тих, хто не чує жодної з чотирьох пісень стихій.

Я лізу до кишені й дістаю кам'яний жетон, на обох боках якого вибито знак цього поважного клубу: паща зі сталактитів, що вгризаються з усіх боків. Підробивши легеньке тремтіння, я подаю його, і відчуваю, як пильний погляд чоловіка ріже мене згори донизу, поки він крутить жетон, а його синій обладунок брязкає від кожного руху.

Мені цікаво, чому він тримає жайворів під дверима, а не впускає їх просто всередину, але язиката в нас *Рейв*, а зараз я не Рейв.

— Я Кеморі Дафідон, — кажу я тихо й покірно. — Мандрівна бардеса.

— Звідки?

— З Оріґа.

Поселення в Стіні, де я ніколи не бувала, але це не завадить мені торохтіти про нього без упину, якщо він спитає подробиць.

Підготовка для мене як обладунок. Вдягни його або помри.

Він роздивляється жетон і віддає його назад із грубим:

— Без вуалей.

Я зиркаю на нього з-під полум'яних вій із пір'яними кінчиками.

— Це частина мого номера. Я з тих, хто сьогодні розважає гостей. — Я дістаю з кишені згорток пергаменту й підсовую до нього. — Мене попередили про правило щодо вуалей, тому я й закрила лише нижню половину обличчя.

Насупившись, він розгортає сувій, і його маленькі очиці повзуть моїм листом про найм так болісно повільно, що в мене починає затерпати шия, а нетерплячка гризе зсередини.

Нарешті його очі розширюються, бо він упізнає ім'я:

— О, то ви та, що на заміну!

Я соромливо, скромно киваю, хоча насправді мені хочеться тільки одного: гепнути його головою об стіну.

Сильно.

Він знову згортає мій сувій і віддає його мені, ступаючи вбік і відчиняючи двері.

— Третій рівень. Стережіться мани. Під кінець циклу сяйва вона завжди дуже голодна.

Мій дрож аж ніяк не вдаваний.

Я ступаю в тепло й дим «Голодної Нори», що обіймають мене, і на мене налітає хвиля густого мускусу з підводною течією сірки. Двері грюкають за мною і за зграйкою жайворів, що розлітаються навсібіч. Пройшовши темним тунелем, я виходжу до вузького гирла величезної високої печери, схожої на кам'яну легеню.

Вигнуті сходи ведуть мене на одну з багатьох стежок, що плетуться павутиною між скупченням сяйливих джерел, над бірюзовою глибиною яких здіймається пара. Люди розкинулися на їхніх сходинках, закинувши голови, й ніжаться в теплі, що хлюпоче довкола. Гарненький рай для тих, хто має досить сили чи політичної ваги, щоб триматися м'якшого боку Корони.

Я гірко пирхаю.

Тут легко вдавати, що наше барвисте королівство не гніздиться на ложі з кісток.

Окремі сходи ведуть на другий поверх, що тримається на порослих мохом колонах. Я прямую до них, петляючи лабіринтом стежок, аж раптом клапоть пари згущується в бліду довготелесу істоту з очима, схожими на коштовні камінці з чорного дерева.

— Срань, — бурмочу я й спиняюся.

Неприродно крутнувши головою, мана дивиться просто на мене, нюхає повітря, а тоді ненажерливо видихає:

— Ну-ну-ну… яка ж у тебе пухка, *соковита* душа!

Ох.

— Дуже мило з вашого боку. А я вже піду своєю доро…

— Тут є духи, що кричать і прагнуть із тобою поговорити. Як щодо маленького ковточка твоєї душі? — питає істота, і, клянуся, звучить так, ніби в неї тече слина. — Тоді почуєш *усе*, що вони хочуть тобі сказати.

Ні, курва, дякую.

— Я обійдуся.

Від щирого серця.

Ніби й не чувши моєї відмови, вона пурхає вперед, збираючи клапті пари, щоб витягтися в мій бік, простягаючи до мене туманні пальці.

Я розвертаюся на підборах і поспішаю іншою стежкою, а волосся на потилиці стає дибки. Озирнувшись, я бачу, що істота вже схилилася над чоловіком, який розлігся на краю джерела, і висмоктує щось темне з-поміж його розтулених губ.

Мене проймає дрож, наче жалить кропива.

Я тихенько дякую Творцям, що мани трапляються рідко і блукають лише в завісах туману, де підгризають душі в обмін на вісточки від послужливих мерців.

Гіршого я й уявити не можу. Певна, що духам, які так *прагнуть* зі мною поговорити, нема чого сказати мені доброго.

Не те щоб я їх винуватила.

На щастя, ці моторошні душогризи легко відволікаються.

Я мчу вгору сходами, піднімаючись високо над пальцями пари, що тягнуться вслід. До мене долинає сміх і дзенькіт келихів, коли я виходжу на другий рівень, поміж розставлені тут і там столи для скріпі.

Люди збираються гуртами, пихкають димними паличками, п'ють іскристі наливки, тримають розкриті віялом ігрові уламки біля самих грудей. Розкочуються кості, купки драконячих кривавиків переходять із рук у руки.

Я крадькома ковзаю поглядом по їхньому вбранню: дехто в барвистих сукнях, обсипаних самоцвітами. Інші в бездоганно пошитих сюртуках, у їхніх коротких зачісках вистрижено візерунки, схожі на пір'я, а з мочок звисають стихійні намистини. Хвалькуватий знак того, що вони чують різні пісні стихій:

Червона для Іґноса.

Синя для Рейн.

Брунатна для Булдера.

Прозора для Клоуд.

Та й без намистин високопоставленого присмеркового стихійника зазвичай видно з іншого кінця кімнати: це ті, хто вбирається в понад десять кольорів за раз, ніби від цього стане могутнім, як барвисті дракони, що панують у небі цього королівства.

Великі *лавопащі*.

Кумедно, бо вони першими пустили б звірам кров, якби копальні кривавиків колись вичерпалися.

Я вже на пів дороги вузькими сходами, вирубаними в задній стіні, коли згори вниз мчить хтось високий, широкоплечий і в плащі.

Я спиняюся. Майже нічого не видно з його обличчя, крім сильної щелепи, вкритої темною, охайною бородою, а все інше ховає тінь від каптура.

Він не зупиняється. Просто сунеться далі вниз, хоча на мені сміливо-червона сукня, яку неможливо не помітити.

Я мало не скрегочу зубами, і *лише* в останню мить згадую про металевий ковпачок на задньому кутньому зубі, ледь не за-

діявши свою таємну зброю.

Та він *сам* ледве вміщається на цих сходах, тож розминутися ми зможемо тільки тісно протиснувшись.

Чудово.

Типова стихійницька срань: думають тільки про себе.

Зітхнувши, я ще дужче згорблюю плечі й ступаю вбік, нагадуючи собі, що я Кеморі Дафідон, мандрівна бардеса з Оріґа. Я затуркана. Налякана. І я точно тут не для того, щоб *випадково* підставити цьому чоловікові ногу й подивитися, як він котиться сходами.

Точно ні.

Притиснувшись спиною до стіни, я опускаю очі й чекаю, поки він протиснеться повз, а його важкі кроки все ближчають. Так близько, що мене огортає димний мускус із дрібкою запаху щойно розколотого каменю, пом'якшений нотками чогось вершкового.

Подих застрягає в мене в горлі, а тоді вивільняється тремтінням, ніби не хоче розлучатися з цим густим, розкішним запахом, що, може, є одним із найкращих, які я будь-коли вдихала...

Він ступає вбік, протискаючись повз мене.

Спиняється.

Я опиняюся в його тіні, наче полум'я в темряві, а серце калатає сильно й швидко. Підштовхує мене до горла з кожною довгою секундою, що спливає.

Чому він не йде далі?

Я ступаю вбік, вище сходами, вириваючись із його повітря.

— Перепрошую.

Мене чекають справи, руки, які треба відтяти.

Із нього вихоплюється густий, скрипучий звук, ніби довго виборсувався на волю.

Повітря зрушує.

Я зрушую разом із ним.

Різко обернувшись, я хапаю його за зап'ясток зі швидкістю блискавки. Повітря тужавіє від напруги, а мій погляд падає на його велику руку, вкриту шрамами: простягнуту й завмерлу на півруху, ніби він саме збирався схопити мою вуаль і зірвати її.

Покидьок.

Хоч я й не бачу його очей, я відчуваю його погляд, такий пронизливий і пильний, що мої легені ніби набиваються камінням, а його увага повзе до круглої виїмки в моєму вусі.

І знову до моїх очей.

На язиці збираються гострі слова, наче колючки, і мені так, *так* кортить виплюнути їх йому в обличчя. Аж тут я згадую, що люди, які насмілюються перечити високопоставленим стихійникам, ідуть на корм драконам.

Тож я ковтаю ці слова. Від цього ніколи не стає добре, хоч як часто я це роблю.

Послабивши хватку, я схиляю голову й задкую на кілька сходинок вище, спиняючись лише тоді, коли вже дивлюся на чоловіка згори. Досить далеко, щоб мене менше кортіло вдарити його в горлянку за те, що він подумав, ніби може мене *розвуалити*.

— Перепрошую, — цеджу я, силкуючись звучати покірно. І з тріском провалюючись. — Вуаль — це частина мого номера.

Западає тиша, густа, як липкий сироп.

Іди, Рейв.

Вислизнувши з його досяжності, я обертаюся й поспішаю вгору сходами.

Я не озираюся, показую сувій і жетон другій хвилі вартових із кам'яними обличчями, і один із них відділяється, щоб провести мене до сцени. Мене ведуть у тінисте лігво, де мене огор-

тають запахи торфового диму й медовухи, і мене вражає, як різко змінюється тут атмосфера.

Зі стелі звисають кам'яні ікла, що ділять простір на арочні частини, змащені іржавим світлом вогню, яке ллється з палких свічників. Уздовж зовнішніх стін тягнуться тьмяно освітлені ложі, обрамлені важкими завісами, що дають усамітнення тим, хто його шукає. Простором ковзають прислужники-нулі з тацями, на яких стоять кухлі медовухи та інші каламутні напої, й роздають їх веселим стихійникам, що зібралися довкола кам'яних столів, розкиданих тут і там.

Ховаючись у тіні вартового, я кидаю прискіпливий погляд на строкатих відвідувачів, і роздратування гризе мої нерви, бо я не бачу того обличчя, яке шукаю.

Ну будь же в одній із лож.

Вартовий веде мене до центрального помосту, увінчаного численними сталагмітами, схожими на ґрати клітки, і я мало не сміюся, але тільки тому, що не уявляю нічого моторошніше доречного.

Усередині на ослінчику сидить тонка, тендітна жінка з білою скрипкою, на якій витравлено сяйливі руни, що, мабуть, допомагають звуку розлітатися далі. На ній проста сукня з пишним турнюром, схожа на мою, але синя і значно вільніша на ледь помітній опуклості живота, де носить дитя.

Заплющивши очі, вона видобуває журливу мелодію, а з арочної стелі сиплються пластівці білого світла, наче сніг. Вони осідають на її хвилі блідого волосся й гаснуть.

Подякувавши вартовому, я підіймаюся на поміст і вмощуюся на ослінчику поруч із музиканткою. Її пісня сягає співучої кульмінації, а я тим часом шукаю паличку-підсилювач.

— Їхній рунник якраз над нею працює, — шепоче вона, опускаючи скрипку й дивлячись на мене пронизливими зелени-

ми очима в обрамленні синіх вій із пір'яними кінчиками. — Минулого циклу вона то працювала, то ні.

А.

— Це недовго. До речі, я Левві.

— Кеморі Дафідон, мандрівна бардеса з Оріґа.

Вона кидає мені привітну усмішку, що трохи тане, коли її погляд за щось чіпляється в мене за спиною.

Серце підскакує мені до горла, коли повз крокує рудий чоловік, лавіруючи в натовпі, вбраний у бездоганний сюртук кольору крові, що точно пасує до червоної стихійної намистини, яку він хвалькувато виставляє напоказ.

Мене проймає полегшення, а від нетерплячого очікування руки то стискаються в кулаки, то розтискаються.

Тарік Релакен.

Він оглядає нас голодним хтивим поглядом, що повзе по моїх грудях, затягнутих у корсет, а тоді йде далі, до ложі, де розвалилися ще троє чоловіків. Лишивши завісу відчиненою, він поринає в жваву розмову, раз у раз позираючи на мене. Погляди з-під напівопущених повік, ніби я гарно подана пайка м'яса, яку він *залюбки* погриз би.

Я тебе бачу, покидьку.

Мені впадає в око чоловік у плащі, з яким я зіткнулася на сходах; тепер він пробирається крізь присмеркову залу…

Моє серце провалюється.

Він обминає інших відвідувачів, а мої думки сплутуються в безладний вузол, поки він прямує до порожньої ложі в глибині зали…

Він так поспішав, коли мало не збив мене з ніг дорогою вниз сходами. А тепер повернувся. *Навіщо*?

Справи? Цікавість? Чи він хибно зрозумів мене там, на сходах?

Творці, то ось *чому* він повернувся? Бо любить попорпатися серед нулів і сподівається на легку здобич для ліжка?

Його голова повертається в мій бік, і погляд ковзає по верхній половині мого обличчя, наче тепла м'яка щітка, а повітря між нами тужавіє.

Я ковтаю стогін.

Я тяжко боролася, щоб цю операцію схвалили. Вона означає для мене *все*. Якщо цей покидьок зіпсує наші ретельно продумані плани, іншої нагоди може не трапитися хтозна-скільки. Якщо ще одну спробу взагалі *схвалять*.

— Ти нова, золотко? Я тебе тут раніше не бачила.

Змусивши погляд пом'якшати, я дивлюся на Левві, на її нульовий надріз, помітний на вусі, що визирає з розкішної гриви.

— Я тільки на заміну.

— Ясно. — Вона обводить поглядом залу й шепоче, ледь ворушачи губами: — Той рудий чоловік, що щойно пройшов повз? Це лорд Тарік Релакен. Тримайся від нього якнайдалі. Багато артисток привертають його увагу, а тоді зникають.

Я вдавано широко розплющую очі від потрясіння:

— Справді?

Вона киває.

— Колір твоєї сукні, твоя сором'язлива вдача і довге чорне волосся... — Вона пробігає поглядом по моєму тілу донизу, а тоді вгору. — Ти саме в його смаку.

Я не кажу їй, що в цьому й річ.

Уся надія.

Принаймні так *було*, доки я не здобула спостерігача в плащі, що тепер дивиться на мене з глибини зали, схрестивши руки й спершись на стіл у ложі, де більш нікого нема.

— Не дарма звідси так тікають новенькі нулі, і справа не в гівняній платні, — цідить вона й кидає мені кислу усмішку.

Я навіть не питаю, чому вона лишається, бо її опуклий живіт і так усе пояснює. Нулям у Ґорі мало як можна заробити на життя, крім як гарувати в копальнях. Не місце для вагітної жінки. Люди роблять що можуть, аби вижити, навіть якщо доводиться ходити по тонкій межі між безпечним життям і небезпечним.

— Дякую за попередження, — шепочу я, думаючи про таємничу підказку, яку, кажуть, Серім отримала на початку дня, коли наші теперішні плани вже йшли повним ходом. І гадаю, чи не від Левві вона була, яка надто боїться забруднити руки, вплутавшись у справи *Фіур ду Ат* і наші співчутливі, хоч і *криваві*, діла.

Її можна зрозуміти.

Немає простішого способу розлютити нашого короля-тирана, ніж водитися з його ворогами.

Поруч зупиняється рунник: білий балахон звисає з його щуплого тіла, темне волосся зібране в низький вузол. Він дивиться на мене згори вниз, і мій погляд падає на єдиний ґудзик, що тримає на місці його легке вбрання. Знак різця на дерев'яному кружальці означає, що він уміє витравлювати прості руни.

Судячи з того, як він на мене дивиться, я чекала двох чи трьох. Можливо, якогось особливого дару, як-от кровоплетіння, чи ще чогось видовищного. Принаймні я думала, що його ґудзик для витравлювання буде не найпростішим, а срібним чи золотим.

Хотіла б я так сказати.

Натомість я беру паличку-підсилювач, скромно схиливши голову, й обхоплюю спітнілими долонями порожнистий мета-

левий стрижень, усіяний цятками й завитками, що випромінюють власне сяйво.

Я знову кидаю оком на Таріка Релакена, а тоді, зціпивши зуби, на спостерігача в плащі, якого я точно не передбачила, і мене пронизує неспокій.

— Усе гаразд?

Ні.

Пергаментний жайвір пурхає ближче, нахиляє дзьобик, складає крильця й падає мені на коліна.

— Ніколи ще не співала перед таким великим натовпом, — бурмочу я, ховаючи вісточку до кишені на потім.

— Розумію, — каже Левві, підбадьорливо всміхаючись. — Вони здебільшого надто захоплені собою, щоб нас помічати. — Вона підіймає скрипку, вмощуючи її основу в западинці шиї. — Ти знаєш «Баладу про впалий місяць»?

Усе тепло сходить із мого обличчя, а в глибині свідомості пропливає ниточка спогаду. Позбавлена почуттів. Краси.

Болю.

Привид чогось, що я ледве можу вхопити, його труп прикутий у моїй крижаній безодні. У тому місці всередині мене, що безкрає, як Ерґорські рівнини, якими я колись ішла сама, і плями чужої крові замерзали на лахмітті, що липло до мого кістлявого тіла.

— Так, — хриплю я. — Я дуже добре знаю цю пісню.

Левві веде смичком по натягнутих струнах із волосся хвоста місяцепера, що сяють у сутінках, видобуваючи першу ноту, таку довгу й глибоку, що її майже можна торкнутися. Наступні вона грає з такою пристрастю, ніби сама склала цю мелодію.

Ніби гарні слова цієї байки виорано з попелу її *власного* минулого в клітці.

Я підношу підсилювач до губ під вуаллю й набираю повні легені, трохи посунувшись, щоб захований у ліфі кинджал не штрикав мені в ребро. Я заплющую очі й пірнаю в мелодію так само, як колись пірнула в життя, але зі словами, які відтоді навчилася вимовляти. В обладунку з жахіть, які відтоді бачила.

Полум'яних жахіть.

Жахіть, що *перемелюють* розум.

Натовп розчиняється в небутті, коли я співаю про чорну, як чорнило, шаблекоску, що злітає в чорне оксамитове небо, згортається клубком і помирає в темряві, де її вже ніхто ніколи не побачить. Про сяйливу місяцеперку, що пригортається до закіптюженої звірини, осяваючи її обриси.

Даруючи їй *світло*.

Я співаю про те, як місяцеперка поволі тьмяніє. Як потроху, схід за сходом, її сяйво перетікає в шаблекоску і робить луску звірини білою, і мелодія опускається до глибших, руйнівніших нот, коли я співаю про те, як місяцеперка дедалі слабше тримається за небо.

Про її падіння.

Про те, як шаблекоска розгортається на своєму сідалі серед зірок, сповнена дарованого життя й світла, і летить до світу внизу, шукаючи подругу. Як шкрябає чорнильні уламки скелі, розкидані по снігу, намагаючись скласти її докупи.

І не може.

Розплющивши очі, я невиразно усвідомлюю, що всі очі в залі звернені на нас і дивляться. Розширені від жадоби чи вологі від почуттів, що стікають нафарбованими щоками.

Та мою увагу краде чоловік у плащі, верхня половина його обличчя досі ховається в тіні каптура. Попри це його погляд сягає через усю залу й обіймає мене залізною хваткою, з якої я не можу вирватися.

Слова й далі ллються з моїх губ, а я раптом гостро усвідомлюю, що від цього чоловіка, який затьмарює всіх інших у залі і зростом, і присутністю, віє небезпекою. Він стоїть із упевненою легкістю того, кого не зачепиш.

Тверезе усвідомлення б'є, наче удар збоку по голові, і мій погляд дрейфує до Таріка, що сидить у своїй ложі й дивиться на мене з таким осудливим голодом, що я знаю: звідси я не вийду без того, щоб він не поплентався за мною. Ідеальний результат.

От тільки...

Я знову дивлюся на свого спостерігача в плащі, у тінь каптура, що ховає, хто він такий.

Я прийшла сюди, щоб заманити одне чудовисько, а вполювала двох.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/when-the-moon-hatched/